

Vaasan kirkko

MARTTI LUTHER 1483-1546

EVANKELIS – LUTERILAISEN KIRKON TUNNUSTUSKIRJAT

SUOMENTANUT
A.E. KOSKENNIEMI

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat eivät ole ainoastaan lujan uskon mieltäylentävä näyte menneiltä ajoilta; ne ovat myös ennen kaikkea ohjeellisia ja velvoittavia kaikille kristityille ja kirkoille, jotka tahtovat olla luterilaisia ei ainoastaan nimeltä, vaan todellisesti. Jeesus Kristus, meidän tunnustuksemme apostoli ja ylimmäinen pappi, ylläpitäköön ja varjelkoon seurakuntansa nuhteettomana tulemuksensa asti.

Turussa, toukokuussa 1948.

Suomentaja

KOOSTE: Väinö Hotti

TUNNUSTUSKIRJAT PUHUVAT XIII SUMMA SUMMARUM

Se (seurakunta) on kaikkien uskovien yhteisö, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja pyhät sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan (27).

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että lainsaarnaa ei ole ahkerasti harjoitettava ainoastaan epäuskoisten ja katumattomien parissa, vaan myös tosiuskovien, todella kääntyneiden, uudestisyntyneiden ja uskon kautta vanhurskautettujen parissa (430).

Koska Kristus opetti parannusta ja syntien anteeksiantamusta, on seurakunnan-paimenien samoin opetettava näitä seurakunnilleen. Nykyisin on yleistä puhua paljon uskosta, mutta ilman parannuksen saarnaa ei voida ymmärtää, mitä usko on (53).

Jumala vaatii, että me uskomme synneistä päästön aivan niin kuin Jumalan ääni taivaasta kajahtaisi, ja että iloiten on turvauduttava synneistä päästöön, samalla tietäen juuri tällä uskolla saavamme syntien anteeksiantamuksen... (39).

Meidät vanhurskautetaan siis ainoastaan uskon kautta, - vanhurskautus käsitettynä siten, että väärästä tehdään vanhurskas (*ex iniusto iustum effici*) eli että hänet uudestisyntytetään (76).

Mehän emme puhu tyhjistä tiedosta, sellaisesta, joka perkeleilläkin on, vaan sellaisesta uskosta, joka tarjoaa vastuksen omantunnon kauhistukselle ja rohkaisee ja lohduttaa pelkoon saatetut sydämet (101).

Jumalalle otollisia ovat siis ne almut (hyvät teot), jotka ovat sovituksen tai oikeammin vanhurskautuksen seurauksena, mutta eivät ne, jotka edeltävät sitä... (107).

Usko yksin tekee ihmisen kelpolliseksi ottamaan hyödyksensä vastaan tämän autuutta-antavan jumalallisen veden. Kun autuus näet noilla sanoilla veden ohella ja kanssa tässä tarjotaan ja luvataan, se voidaan vastaanottaa yksinomaan siten, että me sen sydämestä uskomme. Uskotta se ei lainkaan hyödytä, niin jumalallinen ja ylen runsas aarre kuin se itsessään onkin (390).

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, etteivät ainoastaan tosiuskovat ja kelpolliset, vaan kelvottomatkin ja epäuskoiset saavat Kristuksen todellisen ruumiin ja veren, nämä jälkimmäiset eivät kuitenkaan lohdutukseksi ja elämäksi, vaan tuomioksi ja kadotukseksi, elleivät käänny ja tee parannusta (434).

- Se, joka täydellä todella pitää oppiaan, uskoaan ja tunnustustaan totena, oikeana ja varmana, ei voi jäädä yhteen sellaisten kanssa, jotka opettavat väärää oppia tai pitäytyvät siihen. Opettaja, joka harhoja opettaessa vaikenee, mutta kuitenkin on olevinaan oikea opettaja, on julkista kiihkoilijaa pahempi; ulkokultailemisellaan hän aiheuttaa vaikeampaa vahinkoa kuin vääräoppinen (Luther) (31).

Kun tilanne on tällainen, on kaikkien kristittyjen varottava osallistumista paavin jumalattomaan oppiin, pilkkaamisiin ja raakaan julmuuteen. Heidän pitää siis hyljätä ja kirotta paavi kannattajineen vastakristuksen valtakuntana, niin kuin Kristus on käskenyttä: 'Kavahtakaa väärää profettoja' (279).